Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 12. maja 2021 *

„Predhodno odločanje – Konvencija o izvajanju Schengenskega sporazuma – Člen 54 – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 50 – Načelo *ne bis in idem* – Člen 21 PDEU – Prosto gibanje oseb – Interpolova rdeča mednarodna tiralica – Direktiva (EU) 2016/680 – Zakonitost obdelave osebnih podatkov, navedenih v taki mednarodni tiralici“

V zadevi C-505/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Wiesbaden (upravno sodišče v Wiesbadnu, Nemčija) z odločbo z dne 27. junija 2019, ki je na Sodišče prispela 3. julija 2019, v postopku

WS

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, predsednika senatov, A. Prechal, predsednica senata, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin, N. Wahl, predsedniki senatov, T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (poročevalec), sodniki, L. S. Rossi, sodnica, I. Jarukaitis in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodna tajnica: M. Krausenböck, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. julija 2020,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za WS najprej S. Wolff in J. Adam, nato J. Adam in S. Schomburg, Rechtsanwälte,

– za Bundesrepublik Deutschland M. Meyer, L. Wehle in A. Hansen, agenti,

– za belgijsko vlado najprej C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux in P.-J. De Grave, nato M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux in P.-J. De Grave, agenti,

– za češko vlado T. Machovičová, M. Smolek in J. Vláčil, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

– za dansko vlado najprej J. Nymann-Lindegren, P. Z. L. Ngo in S. Wolff, nato J. Nymann-Lindegren in M. S. Wolff, agenti,

– za nemško vlado J. Möller in D. Klebs, agenta,

– za grško vlado S. Charitaki, E.-M. Mamouna in A. Magrippi, agentke,

– za špansko vlado L. Aguilera Ruiz, agent,

– za francosko vlado A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois in T. Stehelin, agenti,

– za hrvaško vlado G. Vidović Mesarek, agentka,

– za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in M. H. S. Gijzen, agentki,

– za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

– za romunsko vlado najprej C.-R. Canțăr, S.-A. Purza in E. Gane, nato E. Gane in S.-A. Purza, agenti,

– za finsko vlado M. Pere, agentka,

– za vlado Združenega kraljestva Z. Lavery, agentka, skupaj s C. Knightom, barrister,

– za Evropsko komisijo M. Wasmeier, D. Nardi in H. Kranenborg, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 19. novembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 54 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, ki je bila podpisana v Schengnu 19. junija 1990 in ki je začela veljati 26. marca 1995 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 9; v nadaljevanju: Schengenska konvencija), člena 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člena 21 PDEU in Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (UL 2016, L 119, str. 89), zlasti člena 4(1)(a) in člena 8(1) te direktive.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med WS in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Bundeskriminalamt (zvezna uprava kriminalistične policije, Nemčija; v nadaljevanju: BKA), glede ukrepov, ki bi jih Zvezna republika Nemčija morala sprejeti, da bi WS zaščitila pred negativnimi posledicami, ki bi jih lahko to, da je Mednarodna organizacija kriminalistične policije (Interpol) na zahtevo tretje države razpisala rdečo mednarodno tiralico, imelo za uresničevanje pravice WS do prostega gibanja.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

Ustanovna listina Interpola

3 Člen 2(a) Ustanovne listine Interpola, ki je bila sprejeta leta 1956 na Dunaju in nazadnje spremenjena leta 2017 (v nadaljevanju: Ustanovna listina Interpola), določa, da je cilj Interpola med drugim „zagotavljati in spodbujati čim širšo medsebojno pomoč med vsemi kriminalističnimi policijami v okviru zakonskih določb, ki veljajo v različnih državah, in v duhu Splošne deklaracije človekovih pravic“.

4 Člen 31 te ustanovne listine določa:

„Za doseganje ciljev [Interpola] je nujno stalno in dejavno sodelovanje njegovih članic, ki morajo storiti vse, kar je v njihovi moči in kar je skladno z zakonodajo v njihovih državah, da bi vestno sodelovale v njegovih dejavnostih.“

Pravila Interpola za obdelavo podatkov

5 Člen 1, točka 7, Pravil Interpola za obdelavo podatkov, ki so bila sprejeta leta 2011 in nazadnje spremenjena leta 2019 (v nadaljevanju: Pravila Interpola za obdelavo podatkov), določa:

„V teh pravilih se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

7. ‚[n]acionalni centralni biro‘ organ, ki ga, imenuje država [članica Interpola] za opravljanje povezovalnih dejavnosti iz člena 32 [Ustanovne listine Interpola].“

6 Člen 73 teh pravil, naslovljen „Sistem Interpolovih tiralic“, v odstavku 1 določa:

„Sistem Interpolovih tiralic sestavljajo barvno označene tiralice, ki se razpišejo za konkretne namene, in posebne tiralice, ki se razpišejo v okviru posebnega sodelovanja, ki ne spada v prej navedene kategorije tiralic.“

7 Člen 80 navedenih pravil, naslovljen „Izvajanje tiralic“, določa:

„1. Nacionalni centralni biroji posredujejo:

(a) vsem pristojnim nacionalnim organom, kakor hitro je to mogoče in v skladu z njihovo nacionalno zakonodajo, vse podatke, vsebovane v tiralicah, ki jih prejmejo, in posodobitve v zvezi s temi tiralicami;

[…]“

8 Člen 82 teh pravil, naslovljen „Namen rdečih tiralic“ določa:

„Rdeče mednarodne tiralice se razpišejo na zahtevo nacionalnega centralnega biroja ali mednarodnega organa, pristojne za preiskovanje in pregon v kazenskih zadevah, za izsledite v iskane osebe in njeno pridržanje, prijetje ali omejitev gibanja zaradi izročitve, predaje ali podobnega zakonitega ukrepa.“

9 Člen 83 Pravil Interpola za obdelavo podatkov, naslovljen „Posebni pogoji za razpis rdečih tiralic“, v odstavku (2)(b) določa, da se rdeča tiralica lahko razpiše le takrat, kadar je bilo predloženo dovolj pravnih elementov, vključno s sklicevanjem na veljaven nalog za prijetje ali sodno odločbo z enakim učinkom.

10 Člen 87 teh pravil, naslovljen „Ukrepi, ki se sprejmejo v primeru izsleditve iskane osebe“, določa:

„Kadar se izsledi oseba, v zvezi s katero je bila razpisana rdeča tiralica, se sprejmejo ti ukrepi:

(a) Država, v kateri je bila iskana oseba izsledena:
   (i) o izsleditvi iskane osebe nemudoma obvesti nacionalni centralni biro ali mednarodni organ, ki je razpisal tiralico, in generalni sekretariat, pri čemer upošteva omejitve, ki izhajajo iz nacionalnega prava in veljavnih mednarodnih pogodb;
   (ii) sprejme vse ostale ukrepe, ki jih dopuščajo nacionalna zakonodaja in veljavne mednarodne pogodbe, kot so začasno prijetje iskane osebe oziroma nadzor ali omejitev njenega gibanja.

(b) Nacionalni centralni biro ali mednarodni organ, ki je razpisal tiralico, ravna nemudoma, ko je obveščen, da je bila iskana oseba izsledena v drugi državi, in zlasti zagotovi hitro posredovanje podatkov in dokazil, ki jih zahtevata država, v kateri je bila oseba izsledena, ali generalni sekretariat, v rokih, določenih za ta primer.

[…]“

Pravo Unije

Schengenska konvencija

11 Člen 54 Schengenske konvencije, ki je v poglavju 3, naslovljenem „Uporaba načela ne bis in idem“, iz naslova III te konvencije, določa:

„Oseba, proti kateri je bil sodni postopek v eni pogodbenici pravnomočno končan, se za ista dejanja ne sme preganjati v drugi pogodbenici, pod pogojem, da je bila izrečena kazen tudi izvršena, da je v postopku izvrševanja ali je po zakonodaji pogodbenice, ki jo je izrekla, ni več mogoče izvršiti.“

12 Člen 57(1) in (2) Schengenske konvencije določa:

„1. Če pogodbenica obtoži osebo kaznivega dejanja in pristojni organi te pogodbenice utemeljeno domnevajo, da se obtožba nanaša na ista dejanja, za katera je bil sodni postopek že pravnomočno končan v drugi pogodbenici, ti organi, če menijo, da je to potrebno, zahtevajo ustrezne informacije od pristojnih organov pogodbenice, na ozemlju katere je bila sodba že izrečena.

2. Zahtevane informacije je treba dati čim prej in se upoštevajo pri določanju nadaljnjega poteka postopkov, ki so v teku.“

Sporazum o izročitvi med Evropsko unijo in Združenimi državami Amerike

13 Sporazum o izročitvi med Evropsko unijo in Združenimi državami Amerike z dne 25. junija 2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 161; v nadaljevanju: sporazum EU-ZDA) razen člena 13, ki se nanaša na smrtno kazen, ne določa razlogov za zavrnitev izročitve.

14 Člen 17 tega sporazuma, naslovljen „Neodstopanja“, določa:

„1. Ta sporazum ne posega v možnost, ki jo zaprošeni državi daje dvostranska pogodba o izročitvi v veljavi med državo članico in Združenimi državami Amerike, da uveljavlja razloge za zavrnitev, izhajajoče iz zadev, ki jih ta sporazum ne ureja.

2. Če ustavna načela ali zavezujoče dokončne sodne odločbe zaprošene države članice lahko predstavljajo oviro za izpolnitev obveznosti izročitve in če v tem sporazumu ali v veljavni dvostranski pogodbi ni predvideno, kako rešiti zadevo, se zaprošena država in država prosilka o tem posvetujeta.“

Direktiva 2016/680

15 V uvodnih izjavah 2, 25 in 64 Direktive 2016/680 je navedeno:

„(2) Načela in pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi njihovih osebnih podatkov bi morali ne glede na njihovo državljanstvo ali prebivališče zagotavljati spoštovanje temeljnih pravic in svoboščin posameznikov, zlasti pravico do varstva osebnih podatkov. Ta direktiva naj bi prispevala k dokončnemu oblikovanju območja svobode, varnosti in pravice.

[…]

(25) Vse države članice so pridružene [Interpolu]. Interpol za izpolnjevanje svojih nalog prejema, shranjuje in razpošilja osebne podatke, s čimer pristojnim organom pomaga pri preprečevanju mednarodnega kriminala in boju proti njemu. Zato je treba izboljšati sodelovanje med Unijo in Interpolom, in sicer s spodbujanjem učinkovite izmenjave osebnih podatkov, hkrati pa zagotavljati spoštovanje temeljnih pravic in svoboščin v zvezi z avtomatsko obdelavo osebnih podatkov. Pri prenosu osebnih podatkov iz Unije v Interpol in v države, ki imajo svoje predstavnike v Interpolu, bi se morala uporabljati ta direktiva, zlasti določbe o mednarodnih prenosih. […]

[…]

(64) Države članice bi morale zagotoviti, da se prenos v tretjo državo ali mednarodno organizacijo izvede samo, če je potreben za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, ter če je upravljavec v tretji državi ali mednarodni organizaciji organ, pristojen v smislu te direktive. […] Tak prenos se lahko izvede v primerih, v katerih je [Evropska k]omisija sklenila, da zadevna tretja država ali mednarodna organizacija zagotavlja ustrezno raven varstva, po zagotovitvi ustreznih zaščitnih ukrepov ali ko se uporabljajo odstopanja v posebnih primerih. Kadar se osebni podatki prenašajo iz Unije upravljavcem, obdelovalcem ali drugim uporabnikom v tretjih državah ali mednarodnim organizacijam, raven varstva posameznikov, ki jo v Uniji zagotavlja ta direktiva, ne bi smela biti ogrožena, vključno v primeru nadaljnjih prenosov osebnih podatkov iz tretje države ali mednarodne organizacije upravljavcem ali obdelovalcem v isti ali drugi tretji državi ali mednarodni organizaciji.“

16 Člen 1(1) te direktive določa:

„V tej direktivi so določena pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem.“

17 V skladu s členom 2(1) navedene direktive se ta direktiva „uporablja za obdelavo osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene iz člena 1(1).“

18 Člen 3, točki 2 in 7, te direktive določa:

„V tej direktivi:

[…]

(2) ‚obdelava‘ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje;

[…]

(7) ‚pristojni organ‘ pomeni:
(a) kateri koli javni organ, ki je pristojen za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, ali
(b) kateri koli drug organ ali subjekt, ki v skladu s pravom države članice lahko opravlja javne funkcije ali izvaja javna pooblastila za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem.“

19 Člen 4 Direktive 2016/680, naslovljen „Načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da se osebni podatki:

(a) obdelujejo zakonito in pošteno;

(b) so zbrani za določene, izrecne in zakonite namene ter da se ne obdelujejo na način, ki je nezdružljiv s temi nameni;

(c) so ustrezni, relevantni in ne prekomerni glede na namene, za katere se obdelujejo;

[…]“

20 Člen 7 te direktive, naslovljen „Razlikovanje med osebnimi podatki in preverjanje kakovosti osebnih podatkov“, v odstavku 3 določa:

„Če se izkaže, da so bili poslani nepravilni osebni podatki ali da so bili osebni podatki posredovani nezakonito, je o tem treba takoj uradno obvestiti uporabnika. V takšnem primeru je treba popraviti ali izbrisati osebne podatke ali omejiti obdelavo v skladu s členom 16.“

21 Člen 8 navedene direktive, naslovljen „Zakonitost obdelave“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da obdelava velja za zakonito le, če je potrebna, in v obsegu, v katerem je potrebna, za opravljanje naloge, ki jo izvaja pristojni organ za namene iz člena 1(1) in temelji na pravu Unije ali države članice.

2. Pravo držav članic, ki ureja obdelavo v okviru področja uporabe te direktive, določa vsaj cilje obdelave, kateri osebni podatki se obdelajo in namene obdelave.“

22 Člen 16 iste direktive, naslovljen „Pravica do popravka ali izbrisa osebnih podatkov in omejitev obdelave“, v odstavku 2 določa:

„Države članice od upravljavca zahtevajo, da brez nepotrebnega odlašanja izbriše osebne podatke, in posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, zagotovijo pravico, da pri upravljavcu brez nepotrebnega odlašanja doseže izbris osebnih podatkov v zvezi z njim, če obdelava krši predpise, sprejete na podlagi členov 4, 8 ali 10, ali če je treba osebne podatke izbrisati za izpolnitev s pravne obveznosti, ki velja za upravljavca.“

23 Poglavje V Direktive 2016/680, naslovljeno „Prenos osebnih podatkov v tretje države ali mednarodne organizacije“, vsebuje člene od 35 do 40 in med drugim ureja pogoje, pod katerimi se osebni podatki lahko prenesejo v tretje države ali mednarodne organizacije.

24 Člen 36 te direktive, naslovljen „Prenosi na podlagi sklepa o ustreznosti“, v odstavku 1 določa, da države članice določijo, da se prenos osebnih podatkov v tretjo državo ali mednarodno organizacijo lahko izvede, če Komisija sklene, da zadevna tretja država, ozemlje, eden ali več določenih sektorjev v tej tretji državi ali mednarodna organizacija zagotavlja ustrezno raven varstva podatkov.

25 Člen 37 navedene direktive, naslovljen „Prenosi, za katere se uporabljajo ustrezni zaščitni ukrepi“, v odstavku 1 določa, da države članice določijo, da se lahko v primeru nesprejetja takega sklepa osebni podatki prenesejo v tretjo državo ali mednarodno organizacijo, če so ustrezni zaščitni ukrepi v zvezi z varstvom osebnih podatkov določeni v pravno zavezujočem aktu ali če je upravljavec ocenil vse okoliščine v zvezi s prenosom osebnih podatkov in ugotovil, da obstajajo ustrezni zaščitni ukrepi v zvezi z varstvom osebnih podatkov.

26 Člen 40 iste direktive, naslovljen „Mednarodno sodelovanje za varstvo osebnih podatkov“, določa, da Komisija in države članice v zvezi s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami sprejmejo ustrezne ukrepe, zlasti da oblikujejo mehanizme mednarodnega sodelovanja za spodbujanje učinkovitega izvrševanja zakonodaje o varstvu osebnih podatkov in da zagotovijo mednarodno medsebojno pomoč pri izvrševanju te zakonodaje.

Nemško pravo

27 Člen 153a(1) Strafprozessordnung (nemški zakon o kazenskem postopku, v nadaljevanju: StPO) določa, da lahko za kazniva dejanja, ki se kaznujejo z denarno kaznijo ali z zaporom do enega leta, nemško državno tožilstvo – praviloma s soglasjem sodišča, ki je pristojno za začetek postopka v glavni stvari, in s soglasjem obdolženca – odloži kazenski pregon, obdolžencu pa obenem naloži pogoje in naloge, kot je plačilo določenega zneska dobrodelni organizaciji ali v proračun, če so ti pogoji in naloge taki, da povzročijo prenehanje javnega interesa za začetek kazenskega postopka in če teža kaznivega dejanja tega ne izključuje. Ta člen določa tudi, da če obdolženec izpolni pogoje in naloge, zadevnega ravnanja ni več mogoče preganjati kot kaznivo dejanje v smislu te določbe.

28 V skladu s členom 3(1) Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (zakon o zvezni upravi kriminalistične policije ter sodelovanju zvezne vlade in zveznih dežel na področju delovanja kriminalistične policije) z dne 1. junija 2017 (*BGBl.* 2017 I, str. 1354) je BKA nacionalni centralni biro Zvezne republike Nemčije, pristojen za sodelovanje z Interpolom.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

29 Leta 2012 je Interpol na zahtevo pristojnih organov Združenih držav Amerike za WS, nemškim državljanom, razpisal rdečo mednarodno tiralico (v nadaljevanju: rdeča tiralica za WS) za njegovo izsleditev, prijetje ali omejitev gibanja, da bi se ga eventualno izročilo Združenim državam. Ta rdeča mednarodna tiralica je bila razpisana na podlagi naloga za prijetje, ki so ga organi Združenih držav izdali zoper WS, med drugim zaradi obtožb korupcije.

30 Po navedbah predložitvenega sodišča, Verwaltungsgericht Wiesbaden (upravno sodišče v Wiesbadnu, Nemčija), je Staatsanwaltschaft München I (državno tožilstvo v Münchnu I, Nemčija) zoper WS že pred razpisom navedene rdeče mednarodne tiralice začelo predkazenski postopek zaradi istih kaznivih dejanj, na katera se je nanašala ta mednarodna tiralica. Ta postopek je bil v skladu s členom 153a(1) StPO z odločbo z dne 27. januarja 2010 ustavljen, potem ko je WS plačal denarni znesek. Po mnenju predložitvenega sodišča je bil torej v Nemčiji kazenski postopek zaradi dejanj iz postopka v glavni stvari ustavljen.

31 Leta 2013 je BKA po izmenjavi informacij z WS dosegla, da je Interpol v rdečo mednarodno tiralico za WS vnesel dodatek, v katerem je navedeno, da se po mnenju BKA v zvezi z dejanskim stanjem, na katero se nanaša ta mednarodna tiralica, uporablja načelo *ne bis in idem*, v skladu s katerim nekoga ni mogoče preganjati dvakrat za isto kaznivo dejanje.

32 Leta 2017 je WS pri predložitvenem sodišču vložil tožbo proti Zvezni republiki Nemčiji, ki jo zastopa BKA. WS je predlagal, naj se tej državi članici naloži, da mora sprejeti vse potrebne ukrepe za preklic navedene rdeče mednarodne tiralice. Po navedbah WS naj bi mu obstoj rdeče mednarodne tiralice preprečeval, da odide v državo članico ali državo pogodbenico sporazuma, sklenjenega med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, podpisanega v Schengnu 14. junija 1985 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 3) (v nadaljevanju: država pogodbenica), ki ni Zvezna republika Nemčija, ne da bi tvegal svoje prijetje, saj so po razpisu te mednarodne tiralice države članice in države pogodbenice njegovo ime uvrstile na nacionalne sezname iskanih oseb. Po mnenju WS je ta položaj na eni strani v nasprotju s členom 54 Schengenske konvencije in s členom 21 PDEU, na drugi strani pa zato to, da državni organi kakor koli obdelujejo osebne podatke, ki so v zvezi z njim navedeni v tej rdeči mednarodni tiralici, pomeni kršitev določb Direktive 2016/680.

33 Predložitveno sodišče ugotavlja, da obdelavo osebnih podatkov, navedenih v rdeči mednarodni tiralici, ki jo je razpisal Interpol, urejata člen 4(1) in člen 8(1) Direktive 2016/680. Iz zadnjenavedene določbe pa naj bi izhajalo, da taka obdelava velja za zakonito le, prvič, če je potrebna za opravljanje naloge, ki jo izvaja pristojni organ za namene iz člena 1(1) te direktive, in drugič, če temelji na pravu Unije ali države članice. V obravnavani zadevi naj bi bila torej obdelava osebnih podatkov v zvezi z WS, vsebovanih v rdeči mednarodni tiralici, ki se nanaša nanj, zakonita le, če bi bila v skladu s členom 54 Schengenske konvencije v povezavi s členom 50 Listine in členom 21 PDEU.

34 Iz ustaljene sodne prakse pa naj bi izhajalo, da je namen načela *ne bis in idem*, določenega v členu 50 Listine in členu 54 Schengenske konvencije, v območju svobode, varnosti in pravice, določenem v členu 3(2) PEU, preprečiti, da bi bila oseba, proti kateri je bil sodni postopek v državi članici ali državi pogodbenici pravnomočno končan, pri uresničevanju svoje pravice do prostega gibanja kazensko preganjana za ista dejanja, kot so tista, na podlagi katerih je bila pravnomočno obsojena v drugi državi članici ali v drugi državi pogodbenici.

35 Poleg tega naj bi iz sodne prakse Sodišča izhajalo, da se člen 21 PDEU na področju izročitve uporablja tudi v odnosih med državo članico in tretjo državo. Po mnenju predložitvenega sodišča bi moralo to veljati tudi takrat, kadar mednarodna organizacija, kot je Interpol, deluje kot posrednik s tem, da na zahtevo tretje države razpiše rdečo mednarodno tiralico za prijetje določene osebe ali omejitev njenega gibanja z namenom izročitve tej tretji državi. Samo taka razlaga področja uporabe člena 21 PDEU naj

bi omogočila odpravo ovir za prosto gibanje državljanov Unije, ki izhajajo iz tveganja izročitve tretji državi – potem ko so prebivali v državi članici, ki ni njihova matična država članica – ki bi bila nezakonita, ker bi temeljila na obdolžitvi, ki bi bila zaradi prepovedi dvakratne sankcije za ista dejanja v nasprotju s pravom Unije.

36 Po mnenju predložitvenega sodišča to, da se v nacionalne sezname iskanih oseb vnesejo osebni podatki, vsebovani v rdeči mednarodni tiralici, ki jo je razpisal Interpol, pomeni obdelavo osebnih podatkov v smislu člena 2(1) Direktive 2016/680 v povezavi s členom 1(1) te direktive. Če pa je obdelava osebnih podatkov v taki rdeči mednarodni tiralici dopustna le, če je v skladu s členom 54 Schengenske konvencije v povezavi s členom 50 Listine in členom 21 PDEU, bi bilo torej treba tiralice, vsebovane v seznamih iskanih oseb držav članic, po objavi navedene mednarodne tiralice – če navedena obdelava ni v skladu s členom 54 Schengenske konvencije v povezavi s členom 50 Listine in členom 21(1) PDEU – v skladu s členom 7(3) in členom 16 Direktive 2016/680 izbrisati.

37 Predložitveno sodišče navaja, da Komisija in države članice, kar zadeva Interpol, očitno niso izkoristile možnosti iz člena 40 Direktive 2016/680, da sprejmejo pravila o mednarodnem sodelovanju na področju varstva osebnih podatkov v razmerju do tretjih držav in mednarodnih organizacij. Poleg tega naj bi se člena 36 in 37 te direktive nanašala le na prenos osebnih podatkov Interpolu, ne pa na prenos takih podatkov Interpola v države članice. Po mnenju predložitvenega sodišča navedena direktiva torej vsebuje pravno praznino, ki bi jo bilo treba zapolniti. Dejstvo, da Interpol državam članicam posreduje osebne podatke iz svojih rdečih mednarodnih tiralic, čeprav se za dejanja, na katera se nanašajo te tiralice, uporablja načelo *ne bis in idem*, in ne skrbi za to, da se ti podatki brez odlašanja izbrišejo, kadar je obdelava teh podatkov nezakonita, naj bi vzbujalo resne pomisleke o zanesljivosti te organizacije na področju varstva osebnih podatkov.

38 Po mnenju predložitvenega sodišča je torej rešitev spora o glavni stvari odvisna od razlage člena 54 Schengenske konvencije, člena 50 Listine, člena 21(1) PDEU in določb Direktive 2016/680. Če bi se namreč v obravnavani zadevi načelo *ne bis in idem* uporabljalo, s čimer bi postalo nezakonito to, da je v nacionalne sezname iskanih oseb še naprej vnesena tiralica za WS, ki jo je razpisala tretja država in ki je bila posredovana prek Interpolove rdeče mednarodne tiralice, državam članicam ne bi bilo dovoljeno obdelovati osebnih podatkov iz te tiralice. Zato bi bilo treba tiralice za WS, ki so bile po objavi navedene rdeče mednarodne tiralice vnesene v sezname iskanih oseb držav članic, izbrisati, s čimer bi se WS zagotovilo uresničevanje njegove svobode gibanja v Uniji in na schengenskem območju.

39 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Wiesbaden (upravno sodišče v Wiesbadnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 54 [Schengenske konvencije] v povezavi s členom 50 [Listine] razlagati tako, da je v vseh državah pogodbenicah […] prepovedan začetek kazenskega postopka zaradi istega kaznivega dejanja, če nemško državno tožilstvo ustavi začeti kazenski postopek, potem ko je obdolženec izpolnil nekatere obveznosti in zlasti plačal nek denarni znesek, ki ga je določilo državno tožilstvo?

2. Ali iz člena 21(1) [PDEU] izhaja prepoved državam članicam, da v okviru mednarodne organizacije, kot je [Interpol], izvršijo zaprosila tretjih držav za prijetje, če je oseba, na katero se nanaša zaprosilo za prijetje, državljan Unije in je država članica, katere državljanka je, mednarodni organizaciji in s tem tudi ostalim državam članicam sporočila pomisleke o združljivosti zaprosila za prijetje z načelom *ne bis in idem*?

3. Ali člen 21(1) PDEU nasprotuje začetku kazenskih postopkov in začasnemu prijetju v državah članicah, katerih državljanka ni zadevna oseba, če je to v nasprotju z načelom *ne bis in idem*?

4. Ali je treba člen 4(1)(a) in člen 8(1) [Direktive 2016/680] v povezavi s členom 54 Schengenske konvencije in členom 50 Listine razlagati tako, da morajo države članice sprejeti predpise, s katerimi zagotovijo, da je v primeru končanja postopka, po katerem se kazenski pregon ne more še enkrat začeti, v vseh državah pogodbenicah […] prepovedana nadaljnja obdelava rdečih mednarodnih tiralic Interpola, ki so namenjene ponovnemu kazenskemu postopku?

5. Ali mednarodna organizacija, kot je Interpol, zagotavlja ustrezno raven varstva podatkov, če niso sprejeti sklepi o ustreznosti na podlagi člena 36 Direktive 2016/680 in/ali ustrezni zaščitni ukrepi na podlagi člena 37 te direktive?

6. Ali lahko države članice podatke, ki so jih pri Interpolu v rdečo mednarodno tiralico (‚Red Notice‘) vpisale tretje države, dalje obdelujejo samo, če je tretja država z mednarodno tiralico razširila zaprosilo za prijetje in izročitev ter zahtevala prijetje, ki ni v nasprotju s pravom Evropske unije, zlasti načelom *ne bis in idem*?“

Postopek pred Sodiščem

40 Predložitveno sodišče Sodišču predlaga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107 Poslovnika Sodišča.

41 Sodišče je 12. julija 2019, potem ko je zlasti ugotovilo, da WS ni v priporu, na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločilo, da se temu predlogu ne ugodi.

Vprašanja za predhodno odločanje

Dopustnost

42 Več zainteresiranih strank, ki so predložile pisna stališča ali se udeležile obravnave pred Sodiščem, je izpodbijalo dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe ali nekaterih vprašanj, ki jih je postavilo predložitveno sodišče.

43 Prvič, belgijska vlada v bistvu trdi, da predložitveno sodišče ni dovolj natančno določilo predmeta spora o glavni stvari in upoštevnih dejanskih elementov ter ni pojasnilo razlogov, ki so ga pripeljali do tega, da se sprašuje o razlagi določb prava Unije, na katere se nanaša predložitvena odločba, s čimer je kršilo določbe člena 94(a) in (c) Poslovnika.

44 Drugič, grška vlada trdi, da iz predložitvene odločbe ne izhaja, da je WS uresničeval svojo pravico do prostega gibanja na podlagi člena 21 PDEU, tako da naj bi bilo vprašanje, ali je bila ta pravica kršena, hipotetično. Iz te odločbe naj tudi ne bi bilo razvidno, da so bili osebni podatki v zvezi z WS, ki so navedeni v rdeči mednarodni tiralici, ki se nanaša nanj, vneseni v sezname iskanih oseb držav članic po tem, ko je Interpol ta navodila verjetno posredoval pristojnim organom držav članic Interpola.

45 Tretjič, Zvezna republika Nemčija, nemška vlada in češka vlada menijo, da so vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, povsem hipotetična, ker nimajo nobene zveze s sporom o glavni stvari med WS in Zvezno republiko Nemčijo. Ta vprašanja naj bi se namreč nanašala izključno na obveznosti, ki jih imajo države članice, ki niso Zvezna republika Nemčija.

46 Četrtič, belgijska, češka, nemška in nizozemska vlada navajajo, da predložitveno sodišče kot nemško sodišče ni pristojno za odločanje o tem, kako morajo oziroma ne smejo druge države članice, ki niso Zvezna republika Nemčija, ravnati glede WS.

47 Petič, belgijska in češka vlada ter Komisija trdijo, da peto vprašanje v zvezi z ravnjo varstva osebnih podatkov, ki jo zagotavlja Interpol, ni dopustno, ker se nanaša na hipotetičen položaj.

48 Šestič in nazadnje, Zvezna republika Nemčija, belgijska, nemška in španska vlada ter vlada Združenega kraljestva menijo, da so vprašanja za predhodno odločanje po tem, ko je Interpol 5. septembra 2019 preklical rdečo mednarodno tiralico za WS, vsekakor postala brezpredmetna in torej nedopustna.

49 Opozoriti je treba, da imajo nacionalna sodišča v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča na podlagi člena 267 PDEU najširšo diskrecijsko pravico glede predložitve vprašanja Sodišču, če ugotovijo, da se v zadevi, o kateri odločajo, med drugim postavljajo vprašanja glede razlage določb prava Unije, ki so potrebne za rešitev spora, o katerem odločajo, in lahko to pravico uporabijo, kadar koli to v okviru postopka ocenijo za primerno (sodba z dne 26. junija 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, točka 35 in navedena sodna praksa).

50 Prav tako je Sodišče večkrat opozorilo, da za vprašanja nacionalnih sodišč, ki se nanašajo na pravo Unije, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrne odgovor na taka vprašanja, le če je očitno, da zahtevana razlaga pravila Unije ni v nikakršni zvezi z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja koristno odgovorilo (sodbi z dne10. decembra 2018, Wightman in drugi, C-621/18, EU:C:2018:999, točka 27, in z dne 26. junija 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, točka 36).

51 V zvezi z dopustnostjo predloga za sprejetje predhodne odločbe je treba opozoriti, na prvem mestu, da je iz člena 94(a) in (c) Poslovnika razvidno, da mora predlog za sprejetje predhodne odločbe poleg besedila vprašanj, ki se predložijo Sodišču, vsebovati tudi povzetek predmeta spora in upoštevnih dejstev, kakor jih je ugotovilo predložitveno sodišče, ali vsaj navedbo dejanskih okoliščin, na katerih vprašanja temeljijo, ter razloge, ki so predložitvenemu sodišču vzbudili dvom o razlagi ali veljavnosti nekaterih določb prava Unije, in pojasnitev zveze, ki po mnenju predložitvenega sodišča obstaja med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki jo je treba uporabiti v sporu o glavni stvari.

52 V obravnavani zadevi predlog za sprejetje predhodne odločbe izpolnjuje pogoje iz te določbe. Ta predlog namreč, čeprav sumarno, vsebuje potrebna pojasnila glede upoštevnih dejstev in predmeta spora o glavni stvari, to je, prvič, glede ovir za prosto gibanje WS v državah članicah in državah pogodbenicah, ki niso Zvezna republika Nemčija, ki po mnenju predložitvenega sodišča izhajajo iz razpisa rdeče mednarodne tiralice za WS in iz vnosa osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj, v nacionalne sezname iskanih oseb, in drugič, glede prizadevanj WS, da bi dosegel odstranitev te ovire z vložitvijo tožbe zoper zadnjenavedeno državo članico. Poleg tega je predložitveno sodišče, kot je bilo navedeno v točki 37 te sodbe, pojasnilo razloge, iz katerih je vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču, in povezavo, ki po njegovem mnenju obstaja med določbami prava Unije, na katere se nanaša ta predlog, in sporom o glavni stvari.

53 Poudariti je treba tudi, da so vse zainteresirane stranke, ki so sodelovale v postopku pred Sodiščem, lahko učinkovito predstavile svoja stališča o vprašanjih, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, glede na upoštevna dejstva in predmet spora o glavni stvari, kot so opisani v predlogu za sprejetje predhodne odločbe.

54 Na drugem mestu, to, da iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da naj WS po objavi rdeče mednarodne tiralice, ki se nanaša nanj, ne bi uresničeval svoje pravice do prostega gibanja na podlagi člena 21(1) PDEU, ne pomeni, da je problem, na katerega se nanaša ta predlog, hipotetičen. Iz navedb predložitvenega sodišča namreč izhaja, da je WS tožbo, o kateri to sodišče odloča, vložil prav zato, da bi bili ustvarjeni pogoji, potrebni zato, da bi lahko uresničeval svojo pravico do prostega gibanja, ne da bi tvegal, da bo v državi članici, v katero želi potovati, prijet zaradi obstoja navedene mednarodne tiralice.

55 Poleg tega je treba v zvezi z Direktivo 2016/680 – čeprav v predlogu za sprejetje predhodne odločbe niso navedeni dokazi za to, da so bili osebni podatki, ki se nanašajo na WS in ki so bili navedeni v rdeči mednarodni tiralici v zvezi z njim, po tem, ko je Interpol razpisal to mednarodno tiralico, dejansko vneseni v sezname iskanih oseb držav članic, ki niso Zvezna republika Nemčija – vseeno navesti, da je nepredstavljivo, da bi države članice Interpola, med katerimi so vse države članice in vse države pogodbenice, kar zadeva osebe, ki se jih išče z Interpolovo rdečo mednarodno tiralico, lahko izpolnile svojo obveznost „stalnega in dejavnega sodelovanja“ s to organizacijo, določeno v členu 31 Ustanovne listine Interpola, ne da bi v svoje sezname iskanih oseb vnesle osebne podatke teh oseb, navedene v taki mednarodni tiralici, razen če bi obstajali veljavni razlogi za to, da tega ne storijo.

56 Poleg tega iz člena 80 Pravil Interpola za obdelavo podatkov izhaja, da kadar Interpol razpiše rdečo mednarodno tiralico, nacionalni centralni biroji držav članic te organizacije vse podatke, vsebovane v taki mednarodni tiralici, med katerimi so osebni podatki osebe, na katero se ta mednarodna tiralica nanaša, posredujejo vsem pristojnim organom svoje države članice. Sodišču pa ni bil predložen noben dokaz, na podlagi katerega bi bilo mogoče dvomiti, da je v državah članicah prišlo do takega posredovanja, kar zadeva osebne podatke, ki se nanašajo na WS in ki so navedeni v rdeči mednarodni tiralici v zvezi z njim.

57 Na tretjem mestu, dejstvo, da se vprašanja za predhodno odločanje nanašajo izključno na obveznosti držav članic in držav pogodbenic, ki niso Zvezna republika Nemčija, ne pomeni, da ta vprašanja nimajo nobene zveze s sporom o glavni stvari. Čeprav se namreč ta spor nanaša na domnevno obveznost Zvezne republike Nemčije in s tem nemških organov, da WS varujejo pred negativnimi posledicami, ki bi lahko nastale zaradi Interpolove rdeče mednarodne tiralice, ki se nanaša nanj, za uresničevanje njegove pravice do prostega gibanja, sta obstoj in obseg te obveznosti lahko odvisna od morebitnih obveznosti, ki jih imajo države članice in države pogodbenice v zvezi z osebo, za katero je bila razpisana Interpolova rdeča mednarodna tiralica, v položaju, v katerem bi se lahko uporabilo načelo *ne bis in idem*, vključno v zvezi z obdelavo osebnih podatkov, ki jih vsebuje taka mednarodna tiralica, v smislu Direktive 2016/680.

58 Na četrtem mestu, ker je tožba v postopku v glavni stvari, kot je razvidno iz prejšnje točke, vložena izključno proti Zvezni republiki Nemčiji in torej proti pristojnim nemškim organom, dopustnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe ni mogoče izpodbijati z obrazložitvijo, da predložitveno sodišče ni pristojno za odločanje o obveznostih organov drugih držav članic. To sodišče bo moralo namreč v okviru spora o glavni stvari odločiti le o obveznostih Zvezne republike Nemčije in nemških organov.

59 Na petem in zadnjem mestu, čeprav je res, da je po tem, ko je Interpol 5. septembra 2019 rdečo mednarodno tiralico za WS preklical, ovira, ki bi jo ta mednarodna tiralica lahko pomenila za prosto gibanje WS, prenehala obstajati, pa je treba navesti, da je predložitveno sodišče v svojem odgovoru z dne 11. novembra 2019 na vprašanje Sodišča o morebitnih posledicah tega preklica za predlog za sprejetje predhodne odločbe Sodišče obvestilo, da je WS izrazil voljo za spremembo svoje tožbe v ugotovitveno tožbo (*Feststellungsklage*), da bi odslej predlagal, da se ugotovi, da mora Zvezna republika Nemčija sprejeti vse potrebne ukrepe, prvič, za preprečitev, da bi Interpol razpisal novo rdečo mednarodno tiralico v zvezi z istim dejanskim stanjem, kot je navedeno v rdeči mednarodni tiralici za WS, in drugič, za izbris morebitne nove rdeče mednarodne tiralice, če bi jo Interpol razpisal. To sodišče pojasnjuje, da je mogoče tožbene predloge iz tožbe v postopku v glavni stvari razlagati tudi tako, da odslej pomeni tožbo za ugotovitev nezakonitosti (*Fortsetzungsfeststellungsklage*).

60 V zvezi s tem je predložitveno sodišče še pojasnilo, da spor o glavni stvari ni postal brezpredmeten in da je v primeru obeh vrst tožbe, navedenih v prejšnji točki, odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo, še vedno potreben za rešitev tega spora.

61 Glede tega pa je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga določa člen 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi o potrebi po sprejetju predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo (glej sodbo z dne 26. oktobra 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, točka 37 in navedena sodna praksa).

62 V zvezi z dopustnostjo različnih vprašanj za predhodno odločanje je treba glede prvega, drugega, tretjega, četrtega in šestega vprašanja navesti, da glede na preudarke predložitvenega sodišča ni očitno, da razlaga prava Unije, za katero je zaprosilo to sodišče, nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari v stanju, v katerem je ta spor po tem, ko je bila 5. septembra 2019 rdeča mednarodna tiralica za WS preklicana, niti da je problem, na katerega se nanaša predlog za sprejetje predhodne odločbe, po tem preklicu postal hipotetičen.

63 Iz tega sledi, da je treba prvo, drugo, tretje, četrto in šesto vprašanje šteti za dopustna.

64 Drugače pa je s petim vprašanjem. Predložitveno sodišče želi namreč s tem vprašanjem v bistvu izvedeti, ali Interpol zagotavlja zadostno raven varstva osebnih podatkov, ki organom, za katere veljajo določbe Direktive 2016/680, omogoča prenos teh podatkov tej organizaciji. Predložitveno sodišče pa nikakor ni pojasnilo, zakaj bi bil odgovor Sodišča na to vprašanje potreben za rešitev spora o glavni stvari.

65 Iz člena 87 Pravil Interpola za obdelavo podatkov sicer res izhaja, da država, na ozemlju katere je bila oseba, ki se jo išče z rdečo mednarodno tiralico, izsledena, o tem nemudoma obvesti organ, ki je razpisal to mednarodno tiralico, in Interpol, pri čemer upošteva omejitve, ki izhajajo iz zakonodaje te države in iz veljavnih mednarodnih pogodb. V tem okviru lahko torej Interpolova rdeča mednarodna tiralica povzroči posredovanje osebnih podatkov iz države članice Interpolu. Vendar se predložitveno sodišče ne sklicuje na ta položaj in se v zvezi z dvomi o zanesljivosti Interpola glede varstva osebnih podatkov opira izključno na to, da je Interpol take podatke posredoval državam članicam z rdečo mednarodno tiralico za WS in te mednarodne tiralice ob vložitvi predloga za sprejetje predhodne odločbe še ni preklical, čeprav se je po mnenju predložitvenega sodišča uporabljalo načelo *ne bis in idem*.

66 Ker v teh okoliščinah razlaga prava Unije, za katero se prosi s petim vprašanjem, očitno nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, je treba to vprašanje razglasiti za nedopustno.

Vsebinska obravnava

Prvo, drugo in tretje vprašanje

67 Predložitveno sodišče s prvim, drugim in tretjim vprašanjem, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu želi izvedeti, ali člen 54 Schengenske konvencije in člen 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine nasprotujeta temu, da bi organi države pogodbenice ali države članice začasno prijeli osebo, na katero se nanaša rdeča mednarodna tiralica, ki jo je Interpol razpisal na zahtevo tretje države, kadar je, na eni strani, zoper to osebo v državi pogodbenici ali državi članici že potekal kazenski postopek, ki ga je tožilstvo ustavilo, potem ko je zadevna oseba izpolnila določene pogoje, in na drugi strani, so organi te države pogodbenice ali države članice Interpol obvestili, da štejejo, da se je ta postopek nanašal na isto dejansko stanje, kot je dejansko stanje, na katero se nanaša navedena rdeča mednarodna tiralica.

68 Najprej je treba poudariti, da iz člena 87 Pravil Interpola za obdelavo podatkov izhaja, da kadar je oseba, za katero je bila razpisana rdeča mednarodna tiralica, izsledena v državi članici Interpola, mora ta država iskano osebo med drugim začasno prijeti ali nadzirati oziroma omejiti njeno gibanje, če so ti ukrepi dovoljeni z njeno nacionalno zakonodajo in veljavnimi mednarodnimi pogodbami.

69 V skladu s členom 54 Schengenske konvencije država pogodbenica osebe, proti kateri je bil sodni postopek v drugi državi pogodbenici pravnomočno končan, ne sme preganjati za ista dejanja, pod pogojem, da je bila izrečena kazen tudi izvršena, da je v postopku izvrševanja ali je po zakonodaji pogodbenice, ki jo je izrekla, ni več mogoče izvršiti.

70 Poleg tega, kot izhaja iz člena 54 Schengenske konvencije in člena 50 Listine, načelo *ne bis in idem* izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in držav pogodbenic. Člen 54 Schengenske konvencije je torej treba razlagati ob upoštevanju člena 50 Listine, katerega spoštovanje bistvene vsebine zagotavlja (sodba z dne 24. oktobra 2018, XC in drugi, C-234/17, EU:C:2018:853, točka 14 in navedena sodna praksa).

71 Člen 21(1) PDEU pa določa, da ima vsak državljan Unije pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih s Pogodbama in ukrepi, ki so bili sprejeti za njuno uveljavitev.

72 Za odgovor na prvo, drugo in tretje vprašanje je torej treba preučiti, prvič, ali se načelo *ne bis in idem* lahko uporabi tudi v zvezi z odločbo, ki jo je sprejel organ, ki ni kazensko sodišče, in drugič, ali se lahko šteje, da se oseba, na katero se nanaša ta odločba in ki je pozneje začasno prijeta, potem ko je Interpol razpisal rdečo mednarodno tiralico, ki se nanaša nanjo, „preganja“ v smislu člena 54 Schengenske konvencije in ji je zaradi tega omejeno prosto gibanje v nasprotju s členom 21(1) PDEU, obakrat v povezavi s členom 50 Listine, kadar ni ugotovljeno, da se načelo *ne bis in idem* uporablja, organi države članice ali države pogodbenice pa so obvestili pristojne organe drugih držav članic ali držav pogodbenic o svojih dvomih o združljivosti novega kazenskega pregona, na katerega se nanaša navedena mednarodna tiralica, s tem načelom.

73 Na prvem mestu, glede vprašanja, ali se načelo *ne bis in idem* lahko uporabi tudi v zvezi z odločbo, ki jo je sprejel organ, ki ni kazensko sodišče, je Sodišče že razsodilo, da se načelo *ne bis in idem*, določeno v členu 54 Schengenske konvencije, uporablja za postopke ustavitve kazenskega pregona, kot je ta iz člena 153a StPO, s katerimi državno tožilstvo države pogodbenice brez posredovanja sodišča ustavi kazenski postopek, začet v tej državi, potem ko je obdolženec izpolnil določene pogoje in med drugim plačal znesek denarja, ki ga je določilo tožilstvo (sodba z dne 11. februarja 2003, Gözütok in Brügge, C-187/01 in C-385/01, EU:C:2003:87, točke 22, 27 in 48), pod pogojem, da ta odločitev temelji na vsebinski presoji (glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, točki 34 in 35).

74 Kot pa je razvidno iz informacij, ki jih je predložilo predložitveno sodišče, je zoper WS v Nemčiji potekal kazenski postopek, ki je bil pravnomočno končan z odločbo z dne 27. januarja 2010, potem ko je WS v skladu s členom 153a(1) StPO plačal denarni znesek. Iz tega sledi, da se načelo *ne bis in idem*, določeno v členu 54 Schengenske konvencije in členu 50 Listine, lahko uporabi za dejanja, na katera se nanaša ta odločba.

75 Na drugem mestu, glede vprašanja, ali člen 54 Schengenske konvencije lahko pomeni oviro za začasno prijetje osebe, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica, je treba opozoriti, da ta določba nasprotuje temu, da bi osebo, proti kateri je bil sodni postopek v eni državi pogodbenici že pravnomočno končan, „preganjala“ druga država pogodbenica.

76 V zvezi s tem je treba poudariti, da zgolj na podlagi člena 54 Schengenske konvencije ni mogoče odgovoriti na vprašanje, ali je za osebo, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica in ki se jo začasno prime, mogoče šteti, da se jo „preganja“ v smislu te določbe.

77 Vendar je iz ustaljene sodne prakse Sodišča razvidno, da je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen kontekst in cilje, ki se jih poskuša doseči z ureditvijo, katere del je (glej zlasti sodbo z dne 17. aprila 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, točka 44 in navedena sodna praksa).

78 V zvezi s kontekstom člena 54 Schengenske konvencije je treba poudariti, da člen 50 Listine, ki načelo *ne bis in idem* ureja na ravni temeljnih pravic Unije, določa, da nihče ne sme biti ponovno v kazenskem postopku ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil v Uniji v skladu z zakonom s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen. Kot je opozorilo Sodišče, iz te določbe izhaja, da načelo *ne bis in idem* prepoveduje kumulacijo postopkov in sankcij kazenske narave, v smislu tega člena, za ista dejanja in proti isti osebi (sodba z dne 20. marca 2018, Garlsson Real Estate in drugi, C-537/16, EU:C:2018:193, točka 27 in navedena sodna praksa).

79 V zvezi s ciljem, ki se želi doseči s členom 54 Schengenske konvencije, iz sodne prakse izhaja, da je načelo *ne bis in idem* iz tega člena namenjeno temu, da se na območju svobode, varnosti in pravice prepreči, da bi se zoper osebo, proti kateri je bil sodni postopek pravnomočno končan, zaradi uresničevanja njene pravice do prostega gibanja na ozemlju več držav pogodbenic začel pregon zaradi istih dejanj, s čimer bi se v odsotnosti harmonizacije ali približanja kazenskih zakonodaj držav članic zagotovila pravna varnost s tem, da bi se spoštovale odločbe javnih organov, ki so postale pravnomočne. V zvezi s tem je namreč treba člen 54 Schengenske konvencije razlagati ob upoštevanju člena 3(2) PEU, v skladu s katerim Unija svojim državljanom zagotavlja območje svobode, varnosti in pravice brez notranjih meja, na katerem je v povezavi z ustreznimi ukrepi, zlasti glede preprečevanja kriminala in boja proti njemu, zagotovljeno prosto gibanje oseb (sodba z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, točki 44 in 46 ter navedena sodna praksa). Natančneje, iz te sodne prakse izhaja, da je treba osebi, zoper katero je bil sodni postopek že pravnomočno končan, omogočiti, da se prosto giblje, ne da bi se morala bati novih kazenskih pregonov za ista dejanja v drugi državi pogodbenici (sodba z dne 28. septembra 2006, Gasparini in drugi, C-467/04, EU:C:2006:610, točka 27 in navedena sodna praksa).

80 V zvezi s tem člen 54 Schengenske konvencije nujno kaže na to, da obstaja vzajemno zaupanje med državami pogodbenicami v njihove sisteme kazenskega pravosodja in da vsaka od teh držav sprejema uporabo kazenskega prava, ki velja v drugih državah pogodbenicah, tudi če bi izvajanje njenega nacionalnega prava pripeljalo do drugačne rešitve. To vzajemno zaupanje zahteva, da zadevni pristojni organi druge države pogodbenice upoštevajo pravnomočno odločbo, sprejeto na ozemlju prve države pogodbenice, kot je bila sporočena njenim organom (sodba z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, točki 50 in 51).

81 Vendar je iz sodne prakse razvidno tudi, da navedeno vzajemno zaupanje lahko obstaja samo, če se lahko druga država pogodbenica na podlagi dokumentov, ki jih je posredovala prva država pogodbenica, prepriča, da zadevna odločitev, ki so jo sprejeli pristojni organi prve države, dejansko pomeni pravnomočno odločbo, ki vsebuje vsebinsko presojo zadeve (sodba z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, točka 52).

82 Iz tega sledi, da organi države pogodbenice ne smejo neke osebe sami preganjati za nekatera dejanja ali tretji državi pomagati pri pregonu te osebe s tem, da jo začasno pridržijo, zgolj kadar ni sporno, da je bil zoper to osebo v drugi državi pogodbenici sodni postopek za ista dejanja že pravnomočno končan v smislu člena 54 Schengenske konvencije in da se zato uporablja načelo *ne bis in idem*.

83 Kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 94 sklepnih predlogov, to razlago potrjuje člen 57 Schengenske konvencije, v skladu s katerim lahko organi države pogodbenice, v kateri je neka oseba obdolžena kaznivega dejanja, kadar utemeljeno domnevajo, da se ta obtožba nanaša na ista dejanja, za katera je bil sodni postopek že pravnomočno končan v drugi državi pogodbenici, od pristojnih organov te druge države pogodbenice zahtevajo ustrezne informacije za ugotovitev, ali se

uporablja načelo *ne bis in idem*. Iz te določbe namreč izhaja, da zgolj možnost, da se to načelo uporabi, ne zadostuje, da bi se državi pogodbenici preprečilo sprejetje vseh ukrepov pregona zoper zadevno osebo.

84 Začasno prijetje osebe, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica, razpisana na zahtevo tretje države, pa je lahko v položaju, v katerem obstaja dvom, ali se načelo *ne bis in idem* uporablja, nepogrešljiv korak za to, da bi se lahko opravila potrebna preverjanja v zvezi s tem in hkrati preprečila nevarnost, da bi zadevna oseba pobegnila in se tako izognila morebitnemu pregonu v navedeni tretji državi zaradi dejanj, za katera v državi pogodbenici sodni postopek ni bil pravnomočno končan. Iz tega sledi, da v takem položaju člen 54 Schengenske konvencije ne nasprotuje takemu začasnemu prijetju, če je nepogrešljivo za ta preverjanja.

85 Enaka razlaga velja za člen 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine.

86 Čeprav v zvezi s tem začasno prijetje sicer res pomeni omejitev pravice zadevne osebe do prostega gibanja, pa je treba v položaju, v katerem ostaja negotovo, ali se načelo *ne bis in idem* uporablja, šteti, da ga upravičuje legitimni cilj preprečiti nekaznovanost te osebe, kar je cilj, ki spada, kot je presodilo Sodišče, v okvir območja svobode, varnosti in pravice brez notranjih meja, na katerem je zagotovljeno prosto gibanje oseb in ki je določeno v členu 3(2) PEU (glej v tem smislu sodbi z dne 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, točki 36 in 37, in z dne 2. aprila 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 60).

87 Tako začasno prijetje namreč lahko olajša kazenski pregon navedene osebe po njeni morebitni izročitvi tretji državi, na zahtevo katere je bila razpisana Interpolova rdeča mednarodna tiralica, ki se nanaša na to osebo, kadar načelo *ne bis in idem* temu ne nasprotuje. Sodišče pa je že razsodilo, da je izročitev postopek, katerega namen je ravno boj proti nekaznovanosti osebe, ki je na ozemlju, ki ni tisto, na katerem naj bi izvršila kaznivo dejanje, s čimer je mogoče preprečiti, da bi kazniva dejanja, ki so jih na ozemlju države storile osebe, ki so pobegnile s tega ozemlja, ostala nekaznovana (sodba z dne 2. aprila 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 61 in navedena sodna praksa).

88 Iz tega sledi, da lahko tako organi države pogodbenice kot organi države članice začasno primejo osebo, na katero se nanaša rdeča mednarodna tiralica, ki jo je razpisal Interpol, dokler ni ugotovljeno, da se uporablja načelo *ne bis in idem*.

89 Če pa so organi države pogodbenice ali države članice, v katero je ta oseba prišla, izvedeli, da je bila v drugi državi pogodbenici ali v drugi državi članici sprejeta pravnomočna sodna odločba, s katero je bilo ugotovljeno, da se načelo *ne bis in idem* uporablja v zvezi z dejanji, na katera se nanaša navedena rdeča mednarodna tiralica, po možnosti po tem, ko so potrebne informacije pridobili od pristojnih organov države pogodbenice ali države članice, v kateri naj bi bil sodni postopek, ki se je nanašal na ista dejanja, pravnomočno končan, tako medsebojno zaupanje med državami pogodbenicami, določeno v členu 54 Schengenske konvencije in opisano v točki 80 te sodbe, kot pravica do prostega gibanja, zagotovljena v členu 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine, nasprotujeta temu, da bi ti organi začasno prejeli navedeno osebo ali po potrebi njeno pridržanje nadaljevali.

90 Kar na eni strani zadeva člen 54 Schengenske konvencije je treba namreč začasno prijetje v takem položaju šteti za ukrep, katerega namen ni več preveriti, ali so pogoji za uporabo načela *ne bis in idem* izpolnjeni, temveč zgolj prispevati k učinkovitemu pregonu zadevne osebe v tretji državi, ki je sprožila razpis zadevne rdeče mednarodne tiralice, po potrebi po njeni izročitvi tej državi.

91 Kar na drugi strani zadeva člen 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine je treba navesti, da omejitev pravice osebe, na katero se nanaša rdeča mednarodna tiralica, do prostega gibanja, ki jo pomeni njeno začasno prijetje, v položaju, kakršen je opisan v točki 89 te sodbe, ne bi bila upravičena z legitimnim ciljem preprečiti tveganje nekaznovanosti, ker je bil zoper to osebo sodni postopek za dejanja, na katera se nanaša navedena rdeča mednarodna tiralica, že pravnomočno končan.

92 Da bi se v takem položaju zagotovil polni učinek člena 54 Schengenske konvencije in člena 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine, morajo države članice in države pogodbenice zagotoviti, da so na voljo pravna sredstva, ki zadevnim osebam omogočajo, da dosežejo izdajo pravnomočne sodne odločbe, v kateri je ugotovljeno, da se načelo *ne bis in idem* uporablja, kot je opisano v točki 89 te sodbe.

93 Razlage člena 54 Schengenske konvencije in člena 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine, navedene v točkah od 89 do 91 te sodbe, ne omajejo argumenti nekaterih vlad, ki so sodelovale v postopku pred Sodiščem, da se člen 54 Schengenske konvencije uporablja le v schengenskem območju in da načelo *ne bis in idem* ne pomeni absolutnega razloga, ki bi upravičeval zavrnitev izročitve na podlagi sporazuma EU-ZDA.

94 Na eni strani, čeprav člen 54 Schengenske konvencije očitno ne zavezuje države, ki ne spada med države pogodbenice in ki torej ni del schengenskega območja, je namreč treba navesti, da je začasno prijetje osebe, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica, ki ga izvede ena od držav pogodbenic, čeprav je bila ta mednarodna tiralica razpisana na zahtevo tretje države v okviru kazenskega pregona, ki ga je ta tretja država začela zoper to osebo, ravnanje te države pogodbenice, ki spada v okvir kazenskega pregona, ki se razteza, kot je bilo navedeno v točkah 86 in 87 te sodbe, na ozemlju držav pogodbenic in ima enake negativne posledice za pravico navedene osebe do prostega gibanja kot isto ravnanje, opravljeno v okviru kazenskega pregona, ki poteka zgolj v tej državi pogodbenici.

95 Iz tega sledi, kot je generalni pravobranilec ugotovil v točkah od 60 do 64 sklepnih predlogov, da zgolj razlaga člena 54 Schengenske konvencije, da je tako ravnanje države pogodbenice zajeto s pojmom „pregon“ v smislu tega člena, omogoča uresničitev cilja navedenega člena.

96 Zakonitost ravnanja ene od držav pogodbenic, ki ga pomeni začasno prijetje osebe, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica, je torej odvisna od skladnosti tega ravnanja s členom 54 Schengenske konvencije, saj je v točkah 89 in 90 te sodbe ponazorjen položaj, v katerem je tako prijetje v nasprotju s to določbo.

97 Na drugi strani je treba v zvezi s Sporazumom EU-ZDA ugotoviti, da ta sporazum, katerega cilj je v skladu z njegovim členom 1 okrepiti sodelovanje med Unijo in Združenimi državami Amerike v okviru veljavnih odnosov med državami članicami in to tretjo državo na področju izročitve, resda ne določa izrecno, da bi uporaba načela *ne bis in idem* organom držav članic omogočala zavrnitev izročitve, za katero so zaprosile Združene države Amerike.

98 Vendar je treba opozoriti, da se položaj iz predloga za sprejetje predhodne odločbe nanaša na začasno prijetje osebe, za katero je Interpol na zahtevo tretje države razpisal rdečo mednarodno tiralico, in ne na izročitev te osebe tej državi. Za preveritev, ali bi razlaga člena 54 Schengenske konvencije, navedena v točkah 89 in 90 te sodbe, lahko bila v nasprotju z mednarodnim pravom, je torej treba najprej preučiti določbe, ki se nanašajo na razpis Interpolovih rdečih mednarodnih tiralic in na pravne posledice takih mednarodnih tiralic in ki so navedene v členih od 82 do 87 Pravil Interpola za obdelavo podatkov.

99 Iz člena 87 teh pravil pa je razvidno, da morajo države članice Interpola, če je oseba, za katero je bila razpisana rdeča mednarodna tiralica, izsledena na njihovem ozemlju, to osebo začasno prijeti le, kadar tak ukrep „dopuščajo nacionalna zakonodaja in veljavne mednarodne pogodbe“. V primeru, da začasno prijetje osebe, na katero se nanaša Interpolova rdeča mednarodna tiralica, ni združljivo s pravom Unije, ker se ta mednarodna tiralica nanaša na dejanja, za katera se uporablja načelo *ne bis in idem*, država članica Interpola s tem, da ne bi izvedla takega prijetja, torej ne bi kršila obveznosti, ki jih ima kot članica te organizacije.

100 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da čeprav ob neobstoju pravil prava Unije, ki urejajo izročitev državljanov držav članic tretji državi, države članice ostajajo pristojne za sprejetje takih pravil, morajo te države članice to pristojnost izvajati ob spoštovanju prava Unije, zlasti pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je zagotovljena s členom 21(1) PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 13. novembra 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, točka 45, in z dne 2. aprila 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 48).

101 V obravnavani zadevi je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da ni bilo ugotovljeno, da se je rdeča mednarodna tiralica za WS, ki jo je leta 2012 razpisal Interpol, nanašala na ista dejanja, kot so tista, za katera je bil v Nemčiji sodni postopek proti njemu že pravnomočno končan v smislu člena 54 Schengenske konvencije.

102 Zato je treba ugotoviti, da v skladu s tem, kar je bilo navedeno v točki 88 te sodbe, začasno prijetje WS v državi pogodbenici ali državi članici v tej fazi ni v nasprotju niti s členom 54 Schengenske konvencije niti s členom 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine.

103 Ta ugotovitev je skladna, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 98 sklepnih predlogov, z določbami Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34) in Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2014/41/EU z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL 2014, L 130, str. 1).

104 Na eni strani, čeprav se v skladu s členom 3, točka 2, Okvirnega sklepa 2002/584 izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrne, če pravosodni organ dobi obvestilo, da se uporablja načelo *ne bis in idem*, iz člena 12 tega okvirnega sklepa izhaja, da kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu. Iz tega sledi, da je prijetje zadevne osebe ali njeno nadaljnje pridržanje izključeno le, če je navedeni organ ugotovil, da se uporablja načelo *ne bis in idem*.

105 Na drugi strani, čeprav se v skladu s členom 11(1)(d) Direktive 2014/41 izvršitev evropskega preiskovalnega naloga, ki ga je izdala država članica, lahko v državi članici izvršiteljici zavrne, če bi bila ta izvršitev v nasprotju z načelom *ne bis in idem*, iz uvodne izjave 17 te direktive izhaja, da glede na predhodni značaj postopkov, na katerih temelji evropski preiskovalni nalog, njegova izvršitev ne bi smela biti zavrnjena, kadar je njegov cilj ugotoviti, ali obstaja morebitno nasprotje z načelom *ne bis in idem*.

106 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo, drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 54 Schengenske konvencije in člen 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da organi države pogodbenice ali države članice začasno primejo osebo, na katero se nanaša rdeča mednarodna tiralica, ki jo je Interpol razpisal na zahtevo tretje države, razen če je bilo v pravnomočni sodni odločbi, sprejeti v državi pogodbenici ali v državi članici, ugotovljeno, da je bil v državi pogodbenici ali v državi članici sodni postopek proti tej osebi, ki se je nanašal na ista dejanja, kot so ta, na katerih temelji ta rdeča mednarodna tiralica, pravnomočno končan.

Četrto in šesto vprašanje

107 Predložitveno sodišče s četrtim in šestim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba določbe Direktive 2016/680 v povezavi s členom 54 Schengenske konvencije in členom 50 Listine razlagati tako, da nasprotujejo temu, da organi držav članic obdelujejo osebne podatke, navedene v rdeči mednarodni tiralici, ki jo je razpisal Interpol, kadar je bil v državi članici sodni postopek proti osebi, na katero se nanaša ta mednarodna tiralica, ki se je nanašal na ista dejanja, kot so ta, na katerih temelji ta rdeča mednarodna tiralica, pravnomočno končan, in kadar se torej uporablja načelo *ne bis in idem*.

108 Natančneje, predložitveno sodišče želi izvedeti, ali lahko v takem primeru organi držav članic osebne podatke, navedene v taki rdeči mednarodni tiralici, vnesejo v svoje sezname iskanih oseb ali ohranijo tak vnos, če je bil že opravljen.

109 V skladu s členom 3, točka 2, Direktive 2016/680 „obdelava“ v tej direktivi pomeni „vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, […] izbris ali uničenje“.

110 V skladu s členom 2(1) te direktive se ta uporablja za obdelavo osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene iz člena 1(1) navedene direktive, to je za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem.

111 Vnos osebnih podatkov, navedenih v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici, v seznam iskanih oseb neke države članice, ki ga opravijo organi te države članice na podlagi nacionalnega prava, torej pomeni obdelavo teh podatkov, ki spada na področje uporabe Direktive 2016/680. Enako velja za vsako drugo dejanje ali niz dejanj, ki se izvajajo v zvezi s temi podatki, v smislu člena 3, točka 2, te direktive.

112 Poleg tega morajo države članice v skladu s členom 4(1)(a) in (b) Direktive 2016/680 med drugim zagotoviti, da se osebni podatki obdelujejo zakonito in pošteno ter so zbrani za določene, izrecne in zakonite namene ter da se ne obdelujejo na način, ki je nezdružljiv s temi nameni. Člen 8(1) te direktive določa, da „obdelava velja za zakonito le, če je potrebna, in v obsegu, v katerem je potrebna, za opravljanje naloge, ki jo izvaja pristojni organ za namene iz člena 1(1) in temelji na pravu Unije ali države članice“.

113 Kot je razvidno iz uvodne izjave 25 Direktive 2016/680, je glede na to, da Interpol za izpolnjevanje svojih nalog prejema, shranjuje in razpošilja osebne podatke, s čimer pristojnim organom držav članic pomaga pri preprečevanju mednarodnega kriminala in boju proti njemu, treba izboljšati sodelovanje med Unijo in Interpolom „s spodbujanjem učinkovite izmenjave osebnih podatkov, hkrati pa zagotavljati spoštovanje temeljnih pravic in svoboščin v zvezi z avtomatsko obdelavo osebnih podatkov“.

114 Iz tega sledi, da se s tem, da pristojni organi držav članic obdelujejo osebne podatke, ki so navedeni v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici, dosega zakonit namen v smislu člena 4(1)(b) Direktive 2016/680.

115 Člen 4(1)(a) Direktive 2016/680 sicer res določa, da mora biti obdelava osebnih podatkov, da bi bila v skladu s to direktivo, zakonita. Res je tudi, kot je navedlo predložitveno sodišče, da je iz člena 7(3) in člena 16(2) Direktive 2016/680 razvidno, da je načeloma mogoče zahtevati izbris osebnih podatkov, če so bili ti podatki poslani nezakonito.

116 Vendar, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 112 sklepnih predlogov, iz tega, da se rdeča mednarodna tiralica, ki jo je razpisal Interpol, nanaša na dejanja, za katera bi se lahko uporabilo načelo *ne bis in idem*, ni mogoče sklepati, da so bili osebni podatki iz te mednarodne tiralice posredovani nezakonito in da bi bilo treba obdelavo teh podatkov šteti za nezakonito.

117 Na eni strani namreč posredovanje navedenih podatkov, ki ga je opravil Interpol, ne pomeni obdelave osebnih podatkov, za katero se uporablja Direktiva 2016/680, saj ta organizacija ni „pristojni organ“ v smislu člena 3, točka 7, te direktive. Na drugi strani niti navedena direktiva niti noben drug predpis prava Unije ne določa, da je obdelava osebnih podatkov, navedenih v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici izključena, ker bi se lahko uporabljalo načelo *ne bis in idem*.

118 Taka obdelava, ki temelji na upoštevnih določbah prava držav članic, je načeloma potrebna tudi za opravljanje nalog, ki jih izvajajo pristojni organi teh držav za namene iz člena 1(1) Direktive 2016/680 v smislu člena 8(1) te direktive. Ti pristojni organi, ki so v skladu s členom 3, točka 7, te direktive kateri koli javni organ, ki je pristojen za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, namreč ne bi mogli izpolnjevati svojih nalog, če načeloma v nacionalne sezname iskanih oseb ne bi mogli vnesti osebnih podatkov neke osebe, navedenih v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici, ki se nanaša na to osebo, in izvajati kakršne koli druge obdelave teh podatkov, ki bi se v tem okviru lahko izkazala za potrebno.

119 Ob tem se glede na to, kar je bilo navedeno v točki 84 te sodbe, obdelava osebnih podatkov, navedenih v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici, ki jo izvajajo organi držav članic, kadar obstajajo zgolj indici, iz katerih je mogoče domnevati, da se navedena mednarodna tiralica nanaša na dejanja, za katera se uporablja načelo *ne bis in idem*, lahko izkaže za nepogrešljivo za preveritev, ali je res tako.

120 Vendar je treba opozoriti, da kadar je bilo s pravnomočno sodno odločbo, sprejeto v državi pogodbenici ali državi članici, ugotovljeno, da se rdeča mednarodna tiralica, ki jo je razpisal Interpol, dejansko nanaša na ista dejanja, kot so tista, glede katerih je bil sodni postopek proti osebi, na katero se nanaša ta mednarodna tiralica, že pravnomočno končan, in se zato uporabi načelo *ne bis in idem*, se te osebe, kot izhaja iz odgovora na prvo, drugo in tretje vprašanje ter glede na člen 54 Schengenske konvencije v povezavi s členom 50 Listine za ta ista dejanja ne sme več preganjati in se je zato v državah članicah za ta dejanja ne sme več prijeti. Zato je treba ugotoviti, da v teh okoliščinah vnašanje osebnih podatkov, navedenih v Interpolovi rdeči mednarodni tiralici, v sezname iskanih oseb držav članic ni več potrebno, tako da mora zadevna oseba imeti možnost, da lahko v skladu s členom 16(2) Direktive 2016/680 od upravljavca zahteva, da brez nepotrebnega odlašanja izbriše osebne podatke, ki se nanašajo na to osebo. Če pa se ta vnos ohrani, mu mora biti priloženo opozorilo, da se zadevne osebe zaradi načela *ne bis in idem* v državi članici ali državi pogodbenici ne sme več preganjati za ista dejanja.

121 Glede na zgoraj navedeno je treba na četrto in šesto vprašanje odgovoriti, da je treba določbe Direktive 2016/680 v povezavi s členom 54 Schengenske konvencije in členom 50 Listine razlagati tako, da ne nasprotujejo obdelavi osebnih podatkov, navedenih v rdeči mednarodni tiralici, ki jo je razpisal Interpol, če ni s pravnomočno sodno odločbo, sprejeto v državi pogodbenici ali v državi članici, ugotovljeno, da se za dejanja, na katerih temelji ta mednarodna tiralica, uporablja načelo *ne bis in idem*, kadar taka obdelava izpolnjuje pogoje, določene v tej direktivi, med drugim pogoj, da je potrebna za opravljanje naloge, ki jo izvaja pristojni organ, v smislu člena 8(1) navedene direktive.

Stroški

122 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Člen 54 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, ki je bila podpisana v Schengnu 19. junija 1990 in ki je začela veljati 26. marca 1995, in člen 21(1) PDEU v povezavi s členom 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da organi države pogodbenice sporazuma, sklenjenega med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, podpisanega v Schengnu 14. junija 1985, ali organi države članice začasno**

primejo osebo, na katero se nanaša rdeča mednarodna tiralica, ki jo je Mednarodna organizacija kriminalistične policije (Interpol) razpisala na zahtevo tretje države, razen če je bilo v pravnomočni sodni odločbi, sprejeti v državi pogodbenici tega sporazuma ali v državi članici, ugotovljeno, da je bil v državi pogodbenici navedenega sporazuma ali v državi članici sodni postopek proti tej osebi, ki se je nanašal na ista dejanja, kot so ta, na katerih temelji ta rdeča mednarodna tiralica, pravnomočno končan.

2. **Določbe Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ v povezavi s členom 54 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma, podpisane 19. junija 1990, in členom 50 Listine o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo obdelavi osebnih podatkov, navedenih v rdeči mednarodni tiralici, ki jo je razpisala Mednarodna organizacija kriminalistične policije (Interpol), če ni s pravnomočno sodno odločbo, sprejeto v državi pogodbenici sporazuma, sklenjenega med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, podpisanega v Schengnu 14. junija 1985, ali v državi članici, ugotovljeno, da se za dejanja, na katerih temelji ta mednarodna tiralica, uporablja načelo *ne bis in idem*, kadar taka obdelava izpolnjuje pogoje, določene v tej direktivi, med drugim pogoj, da je potrebna za opravljanje naloge, ki jo izvaja pristojni organ, v smislu člena 8(1) navedene direktive.**

3. **Peto vprašanje za predhodno odločanje je nedopustno.**

Podpisi